

Mentrestant?

Des de la Butaca d'en Voltaire. PER L'HOMENOT DE LA PIPA

Â

Ocupada la ciutadania política en temes seriosos i de futur, com qui presideix un govern sense gaires atribucions (han calgut 36 anys per tenir-ho clar!), i desplaçat el poder cap el Parlament, entrem en un període que ens permet observar l'entorn més proper. En una edat en què els components de la colla manresana anem caient cap a l'estat de ser avis, vam fer un recompte de la situació dels nostres fills, precursors dels nés, i del futur; manresà o no dels mateixos: Un estudi sociològic de pa sucà amb oli, perquè ens entenguem.

Nombre de persones estudiades: 10; pertanyents a 5 parelles. Nombre de fills/es estudiats: 8; tots manresans, una de les parelles no té fills. Edat dels fills/es: entre 30 a 36 anys. Lloc de residència fixa actual dels fills: 1 a Manresa, 3 a Barcelona, 1 a les Terres de l'Ebre, 1 a les Espanyes, 1 a Anglaterra (dins del Regne Unit) i 1 als Estats Units, Bravo! Un 12,5% de la mostra s'ha quedat a Manresa. Si faig un ampliament de la mostra cap a cunyats ja tenim que un nebot se'n va a treballar a França i un altre pendent de fer-ho. Anem bé! Antecedents històrics: Manresa, de fa anys, acull persones que provenen de comarques de més al Nord (de les muntanyes) i la segona/tercera generació d'aquells acostumaven a marxar a poblacions properes a la costa. Sembla, ara, que el concepte de costa, s'ha ampliat. I què fan els representants dels ciutadans de Manresa per mantenir estable la nostra població? Què fan per augmentar fins i tot els habitants de l'estimada Manresa? Més enllà de la pèrdua de riquesa humana i econòmica, pèrdua de teixit comercial, de comerç i de coneixement que aquesta tendència pressuposa, sabem que si baixem de 75.000 habitants, l'estat ens abaixa de nivell i percebrem, l'Ajuntament de Manresa, uns 1,5 milions d'euros menys cada any.

Al final, des de aquesta butaca, em sentiré com aquells avis d'Extremadura, Andalusia o Castella, que fa unes dècades es resignaven a rebre les visites cada any (i amb una disminució de la freqüència progressiva) dels seus familiars. Em pregunto, què hem fet i fem malament? De tant mirar-nos el melic, no hem vist com s'acostava la tempesta perfecta? Podem redreçar la tendència o serem un país de vells i turisme, una reserva cultural a mig termini?